

Arrest

nr. 56 216 van 17 februari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 21 september 2010 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 augustus 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. RUYS, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoeker X₁ luidt het asielrelaas als volgt:

“U bent een Russisch staatsburger van Ingoesjetische origine met vaste verblijfplaats in Nasirkort (Ingoesjetië). U bent van beroep vrachtwagenbestuurder. Buiten uw officiële werk vervoerde u vaak goederen voor particulieren.

Op 17 januari 2009 werd u gevraagd een inboedel te vervoeren van Karabulak naar een adres in Nazran (Ingoesjetië). U werd onderweg tegengehouden door de politie. Bij het doorzoeken van uw vrachtwagen werden wapens gevonden in een kist. U werd meegenomen naar het politiekantoor, waar u alles vertelde. Twee dagen later werd u vrijgelaten na het ondertekenen van een uitreisverbod, aangezien men de zaak nog aan het onderzoeken was.

Half mei 2009 kreeg u een convocatie. U werd opnieuw ondervraagd over dezelfde zaak.

Op 17 augustus 2009 werd de afdeling van de GOVD (politie) opgeblazen in Nazran.

Op 20 augustus 2009 werd u thuis opgepakt. U werd verdacht van medeplichtigheid bij de aanslag. Er werd een zak over uw hoofd getrokken en u werd weggebracht naar het gebouw van de MVD (Binnenlandse Zaken). Ondertussen werd uw huis doorzocht. U werd gedwongen de feiten te bekennen en namen van medeplichtigen te geven, maar u bleef alles ontkennen en werd zwaar mishandeld.

Op 25 augustus 2009 werd u vrijgelaten door tussenkomst van een vertegenwoordiger van een mensenrechtenorganisatie, M.(...) K.(...). Uw vader had met deze man contact opgenomen toen u werd gearresteerd.

In oktober 2009 ontving u een convocatie waarin gevraagd werd op 26 oktober te verschijnen.

Op 24 oktober 2009 werd u onderweg naar huis door een vijftal mensen aangevallen en bewusteloos geslagen. U vermoedt dat het om de mensen ging voor wie u de inboedel moest vervoeren in januari 2009. U werd tot 3 november 2009 opgenomen in het ziekenhuis.

Toen u op 21 november 2009 bij uw neef bleef overnachten en uw echtgenote nachtdienst deed in het ziekenhuis waar zij tewerkgesteld was in Nazran, vielen agenten uw woning binnen. Zij waren op zoek naar u en sloegen uw vader. Uw vader verwittigde u en zei dat u uw vrouw moest ophalen van haar werk en dat u niet naar huis mocht komen. Hij liet u weten dat u geconvoceerd werd door het parket. Een kennis van uw vader die politiekolonel was, kwam te weten dat u op de zwarte lijst stond. U dook onder bij uw schoonouders in Nasirkort en uw vader regelde uw reis naar België.

U verliet het land op 28 november 2009 samen met uw echtgenote Esmurziyeva Bella (OV 6.539.845) en uw zoontje D.(...) en vroeg asiel aan in België op 3 december 2009.

U vernam van uw vader dat de politie ongeveer een maand na uw vertrek opnieuw is langsgeweest bij u en dat uw broer en uw vader toen ondervraagd werden over u. Daarna zou uw broer ook een keer meegenomen geweest zijn door de politie.

U bent in het bezit van een geldig Russisch binnenlands paspoort.

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.1.2 De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoeker luidt als volgt:

“Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek. In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Uit uw individueel dossier blijkt dat u problemen ondervond in de Russische Federatie omdat u beschuldigd werd van het vervoer van wapens en van betrokkenheid bij de aanslag op het politiegebouw in Nazran (Ingoesjetië) op 17 augustus 2009.

Er dient echter opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Eerst en vooral kon u in verband met deze door u aangehaalde vervolgingsproblemen geen enkel sluitend bewijs voorleggen.

U beweerde dat er in totaal een vier- à vijftal convocaties voor u waren toegekomen van de Russische ordediensten, maar u legde slechts twee convocaties neer ter staving van uw asielrelaas. De andere convocaties zouden volgens uw verklaringen weggegooid geweest zijn “omdat ze overbodig waren” (CGVS p.5).

Uit geen van beide door u voorgelegde convocaties kan echter enig concreet verband afgeleid worden met de door u aangehaalde vervolgingsproblemen. Er blijkt uit deze documenten nergens in verband met welke zaak u precies wordt geconvoceerd. Bovendien dient vastgesteld te worden dat u deze twee convocaties niet bij zich had bij uw aankomst in België en dat ze u pas later, samen met een medisch attest betreffende uw ziekenhuisopname van 24/10 tot 3/11/2009, werden toegestuurd vanuit de Russische Federatie, wat de geloofwaardigheid van deze documenten ondergraaft. U argumenteerde

dat u in alle haast vertrokken bent en dat u er niet aan dacht om de documenten mee te nemen (CGVS p.3).

Deze argumentatie valt echter moeilijk te rijmen met het gegeven dat u nog gedurende bijna een volledige week, namelijk van 22 tot 28 november 2009, bij uw schoonouders zou gebleven zijn in hetzelfde dorp als waar u voordien verbleef, namelijk in Nasirkort (CGVS p.3).

Er kan bijgevolg geconcludeerd worden dat u nog de tijd en de mogelijkheid had om aan deze documenten te geraken, te meer omdat uit de verklaringen die uw echtgenote aflegde blijkt dat uw vader jullie met een taxi kwam ophalen op 28 november 2009 en dat hij toen ook al jullie internationale paspoorten bij zich had (CGVS Bella p.2).

Voorts dient wat deze convocaties betreft nog opgemerkt te worden dat u de precieze inhoud niet kende van deze documenten.

Zo blijkt uit uw verklaringen dat u niet wist of er op de convocatie van oktober 2009 vermeld stond in welke zaak u werd opgeroepen (CGVS p.6). U stelde vervolgens verkeerdelijk dat deze convocatie afkomstig was van de MVD (CGVS p.6), terwijl uit het document zelf kan afgeleid worden dat u door de OVD wordt opgeroepen.

Aangezien u deze convocaties in verband brengt met uw vervolgingsproblemen en bijgevolg ook met uw vlucht uit de Russische Federatie, mag van u toch verwacht worden dat u meer op de hoogte zou zijn van de inhoud en van de afzender van deze documenten.

Verder is het op zijn minst merkwaardig te noemen dat de convocatie van oktober 2009 niet voorzien is van enige officiële hoofdding, handtekening of datum van opstelling, en dat ook op de convocatie van november 2009 een officiële hoofdding en de naam van de persoon door wie de convocatie ondertekend werd, ontbreekt, wat de geloofwaardigheid van deze documenten op bijkomende wijze aantast.

Verder, wat het medisch attest betreft dat u voorlegde ter staving van uw ziekenhuisopname van 24 oktober tot 3 november 2009, en dat u na uw aankomst in België samen met de twee convocaties toegestuurd werd vanuit de Russische Federatie (cfr supra), dient nog opgemerkt te worden dat ook hieruit geen enkel concreet verband afgeleid kan worden met de door u aangehaalde vervolgingsproblemen door de Russische overheid, met name het feit dat u beschuldigd zou worden van het vervoer van wapens en van betrokkenheid bij de aanslag op het politiegebouw in Nazran (Ingoesjetië) op 17 augustus 2009. Hierin wordt immers enkel melding gemaakt van verwondingen die u zou opgelopen hebben ten gevolge van "slagen door onbekenden", zonder verdere vermelding van de omstandigheden waarin dit gebeurde en zonder enige verwijzing naar de door u aangehaalde vervolgingsproblemen. Bovendien blijkt uit uw verklaringen en uit de inhoud van dit document dat dit een verslag is dat werd opgemaakt op basis van uw eigen verklaringen (CGVS p.4), waardoor het niet beschouwd kan worden als een objectieve weergave van de feiten en het bijgevolg slechts van geringe bewijswaarde is.

Naast bovenstaande vaststellingen omtrent de door u voorgelegde documenten, dient omtrent uw arrestatie van 20 augustus 2009 tussen uw verklaringen en die van uw echtgenote een ongerijmdheid vastgesteld te worden die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondergraaft. Zo verklaarde u dat u die middag door enkele mannen in een groenkleurig militair uniform werd meegenomen (CGVS p.10). Uw echtgenote daarentegen beweerde dat deze mannen in een volledig zwart uniform gekleed waren (CGVS Bella p.5). Toen zij met uw versie van de feiten geconfronteerd werd, bleef zij bij haar verklaringen (CGVS Bella p.5), waardoor hogervernoemde ongerijmdheid overeind blijft staan.

Verder beweerde u dat u na uw arrestatie in augustus 2009 bent vrijgekomen door tussenkomst van een zekere M.(...) K.(...), die voor een mensenrechtenorganisatie zou werken in Nazran (CGVS p.10). U kende echter de naam niet van deze organisatie (CGVS p.10) en wist ook niet op welke manier deze man u precies heeft vrij gekregen (CGVS p.11). Uw onwetendheid hieromtrent tast uw geloofwaardigheid op bijkomende wijze aan.

Daarnaast dient tenslotte nog opgemerkt te worden dat de manier waarop u naar België bent gekomen het door u aangehaalde uitreisverbod ondermijnt.

U verklaarde immers dat u met een taxi vanuit Nasirkort naar Vlaskikavkaz (Ossetië) zou gereden zijn en van daaruit verder met de bus naar Brest gereisd zou zijn (CGVS p.7). Vanuit Brest zou u met een auto naar België gereden zijn (DVZ vraag 34). Gelet op het feit dat u een uitreisverbod had moeten ondertekenen bij uw vrijlating in januari 2009 (vragenlijst CGVS p.2 vraag 3.1) en dat u voor uw vertrek ondergedoken zat bij uw schoonouders (CGVS p.2 en 7), is het weinig geloofwaardig dat u onder deze omstandigheden vanuit Nasirkort gewoon het openbaar vervoer zou genomen hebben tot Brest, met alle risico's van controles onderweg.

U verklaarde dat u tijdens de reis in het bezit was van uw internationaal paspoort, dat u het in Brest aan de chauffeur heeft afgegeven maar niet teruggekregen, en dat u en uw vrouw nimmer zijn gecontroleerd (CGVS,p.6-7).

Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt echter dat er bij binnenkomst in de Schengenzone strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook weinig aannemelijk dat u tijdens deze reis aan geen enkele controle zou onderworpen geweest zijn.

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw internationaal paspoort, waarvan u verklaarde dat het in Brest is achtergebleven en dat u het daar aan de mensen gaf die u naar België brachten (CGVS p.6), bewust achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over een eventueel verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden.

Op basis van het geheel van bovenstaande vaststellingen dient dan ook geconcludeerd te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden.

Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De overige door u neergelegde documenten, met name uw huwelijksakte, uw Russisch binnenlands paspoort en het Russisch binnenlands paspoort van uw echtgenote, een Belgisch medisch attest en een kopie van een röntgenfoto van uw maag, een verslag van uw psychotherapeute, foto's van u met uw vrachtwagen, het bewijs van verzending van een brief vanuit de Russische Federatie en informatie over Ingoesjetië die uw advocaat nog neerlegde tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal, kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. De Russische paspoorten en uw huwelijksakte bevatten persoonsgegevens die hier niet ter discussie staan. De foto's die u neerlegde tonen aan dat u vrachtwagenchauffeur was, wat niet door mij wordt betwist. Het Belgische medische attest en de röntgenfoto van uw maag hebben betrekking op maagproblemen waarvoor u in België in behandeling bent.

Het verslag van uw psychotherapeute beschrijft psychische problemen waarmee u zou kampen. Vooreerst moet opgemerkt worden dat u van deze problemen op geen enkel moment gewag maakte tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal, noch bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Verder moet opgemerkt worden dat het attest zich niet uitspreekt over de aard van de traumatische ervaringen. In ieder geval, het medisch attest is geen formeel bewijs van een causale relatie tussen uw psychische problemen en door u aangehaalde vervolgingsfeiten. Bijgevolg kan dit attest, in het licht van de overige elementen (o.a uw houding die uw vrees ondermijnt, grote onwetendheid), voorgaande appreciatie niet wijzigen.

De informatie die uw raadsheer tenslotte nog voorlegde, kan hogervernoemde appreciatie van uw asielaanvraag evenmin wijzigen aangezien deze handelt over de algemene situatie in Ingoesjetië en niet over de door u aangehaalde, persoonlijke vervolgingsproblemen.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat ook in hoofde van uw echtgenote, Esmurziyeva Bella (OV 6.539.845), besloten werd tot een weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus."

1.2.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoekster, ESMURZIYEVA Bella, luidt het asielerelaas als volgt:

“U bent een Russisch staatsburger van Ingoesjetische origine met vaste verblijfplaats in Nasirkort (Ingoesjetië).

Uw echtgenoot, Esmurziyev Zurab (OV 6.539.845) is van beroep vrachtwagenbestuurder. Buiten zijn officiële werk vervoerde hij vaak goederen voor particulieren.

Op 17 januari 2009 werd hij gevraagd een inboedel te vervoeren van Karabulak naar een adres in Nazran (Ingoesjetië). Hij werd onderweg tegengehouden door de politie. Bij het doorzoeken van zijn vrachtwagen werden wapens gevonden in een kist. Hij werd meegenomen naar het politiekantoor en nadien vrijgelaten na het ondertekenen van een uitreisverbod.

Half mei 2009 kreeg hij een convocatie. Hij werd opnieuw ondervraagd over dezelfde zaak.

Op 17 augustus 2009 werd de afdeling van de GOVD (politie) opgeblazen in Nazran.

Op 20 augustus 2009 werd uw echtgenoot thuis opgepakt. Hij werd verdacht van medeplichtigheid bij de aanslag. Ondertussen werd jullie huis doorzocht.

Op 25 augustus 2009 werd uw man vrijgelaten door tussenkomst van een vertegenwoordiger van een mensenrechtenorganisatie, M.(...) K.(...). In oktober 2009 ontving uw echtgenoot een convocatie waarin gevraagd werd op 26 oktober te verschijnen.

Op 24 oktober 2009 werd hij onderweg naar huis aangevallen en bewusteloos geslagen. Hij werd tot 3 november 2009 opgenomen in het ziekenhuis. Toen uw man op 21 november 2009 bij zijn neef bleef overnachten en u nachtdienst deed in het ziekenhuis waar u tewerkgesteld was in Nazran, vielen agenten jullie woning binnen. Zij waren op zoek naar uw man en sloegen uw schoonvader. Deze verwittigde uw man en zei dat hij u moest ophalen van uw werk en dat jullie niet naar huis mochten komen. U dook onder bij uw ouders in Nasirkort en uw schoonvader regelde uw reis naar België.

U verliet met uw man en uw zoontje D.(...) het land op 28 november 2009 en vroeg asiel aan in België op 3 december 2009.

U bent in het bezit van een geldig Russisch binnenlands paspoort.”

Verzoekster betwist deze beschrijving niet, buiten het feit dat de bestreden beslissing -verkeerdelijk- stelt dat zij “samen met haar zoontje” haar land van herkomst heeft verlaten op 28 november 2009 (zie het verzoekschrift, p. 11).

1.2.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoekster, ESMURZIYEVA Bella luidt als volgt:

“Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek. In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Uit uw individueel dossier blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag baseert op de asielmotieven van uw echtgenoot, Esmurziyev Zurab (OV 6.539.845) en dat u zelf geen andere problemen kende in de Russische Federatie (CGVS p.5). Aangezien in zijn hoofde een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, kan in uw hoofde evenmin een positief antwoord weerhouden worden.

De beslissing van uw echtgenoot werd als volgt gemotiveerd:

“Uit uw individueel dossier blijkt dat u problemen ondervond in de Russische Federatie omdat u beschuldigd werd van het vervoer van wapens en van betrokkenheid bij de aanslag op het politiegebouw in Nazran (Ingoesjetië) op 17 augustus 2009. Er dient echter opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Eerst en vooral kon u in verband met deze door u aangehaalde vervolgingsproblemen geen enkel sluitend bewijs voorleggen. U beweerde dat er in totaal een vier- à vijftal convocaties voor u

waren toegekomen van de Russische ordediensten, maar u legde slechts twee convocaties neer ter staving van uw asielrelaas. De andere convocaties zouden volgens uw verklaringen weggegooid geweest zijn "omdat ze overbodig waren" (CGVS p.5). Uit geen van beide door u voorgelegde convocaties kan echter enig concreet verband afgeleid worden met de door u aangehaalde vervolgingsproblemen. Er blijkt uit deze documenten nergens in verband met welke zaak u precies wordt geconvoceerd. Bovendien dient vastgesteld te worden dat u deze twee convocaties niet bij zich had bij uw aankomst in België en dat ze u pas later, samen met een medisch attest betreffende uw ziekenhuisopname van 24/10 tot 3/11/2009, werden toegestuurd vanuit de Russische Federatie, wat de geloofwaardigheid van deze documenten ondergraaft. U argumenteerde dat u in alle haast vertrokken bent en dat u er niet aan dacht om de documenten mee te nemen (CGVS p.3). Deze argumentatie valt echter moeilijk te rijmen met het gegeven dat u nog gedurende bijna een volledige week, namelijk van 22 tot 28 november 2009, bij uw schoonouders zou gebleven zijn in hetzelfde dorp als waar u voordien verbleef, namelijk in Nasirkort (CGVS p.3). Er kan bijgevolg geconcludeerd worden dat u nog de tijd en de mogelijkheid had om aan deze documenten te geraken, te meer omdat uit de verklaringen die uw echtgenote aflegde blijkt dat uw vader jullie met een taxi kwam ophalen op 28 november 2009 en dat hij toen ook al jullie internationale paspoorten bij zich had (CGVS Bella p.2).

Voorts dient wat deze convocaties betreft nog opgemerkt te worden dat u de precieze inhoud niet kende van deze documenten. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u niet wist of er op de convocatie van oktober 2009 vermeld stond in welke zaak u werd opgeroepen (CGVS p.6). U stelde vervolgens verkeerdelijk dat deze convocatie afkomstig was van de MVD (CGVS p.6), terwijl uit het document zelf kan afgeleid worden dat u door de OVD wordt opgeroepen. Aangezien u deze convocaties in verband brengt met uw vervolgingsproblemen en bijgevolg ook met uw vlucht uit de Russische Federatie, mag van u toch verwacht worden dat u meer op de hoogte zou zijn van de inhoud en van de afzender van deze documenten. Verder is het op zijn minst merkwaardig te noemen dat de convocatie van oktober 2009 niet voorzien is van enige officiële hoofdding, handtekening of datum van opstelling, en dat ook op de convocatie van november 2009 een officiële hoofdding en de naam van de persoon door wie de convocatie ondertekend werd, ontbreekt, wat de geloofwaardigheid van deze documenten op bijkomende wijze aantast.

Verder, wat het medisch attest betreft dat u voorlegde ter staving van uw ziekenhuisopname van 24 oktober tot 3 november 2009, en dat u na uw aankomst in België samen met de twee convocaties toegestuurd werd vanuit de Russische Federatie (cfr supra), dient nog opgemerkt te worden dat ook hieruit geen enkel concreet verband afgeleid kan worden met de door u aangehaalde vervolgingsproblemen door de Russische overheid, met name het feit dat u beschuldigd zou worden van het vervoer van wapens en van betrokkenheid bij de aanslag op het politiegebouw in Nazran (Ingoesjetië) op 17 augustus 2009. Hierin wordt immers enkel melding gemaakt van verwondingen die u zou opgelopen hebben ten gevolge van "slagen door onbekenden", zonder verdere vermelding van de omstandigheden waarin dit gebeurde en zonder enige verwijzing naar de door u aangehaalde vervolgingsproblemen. Bovendien blijkt uit uw verklaringen en uit de inhoud van dit document dat dit een verslag is dat werd opgemaakt op basis van uw eigen verklaringen (CGVS p.4), waardoor het niet beschouwd kan worden als een objectieve weergave van de feiten en het bijgevolg slechts van geringe bewijswaarde is.

Naast bovenstaande vaststellingen omtrent de door u voorgelegde documenten, dient omtrent uw arrestatie van 20 augustus 2009 tussen uw verklaringen en die van uw echtgenote een ongerijmdheid vastgesteld te worden die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondergraaft. Zo verklaarde u dat u die middag door enkele mannen in een groenkleurig militair uniform werd meegenomen (CGVS p.10). Uw echtgenote daarentegen beweerde dat deze mannen in een volledig zwart uniform gekleed waren (CGVS Bella p.5). Toen zij met uw versie van de feiten geconfronteerd werd, bleef zij bij haar verklaringen (CGVS Bella p.5), waardoor hogervernoemde ongerijmdheid overeind blijft staan.

Verder beweerde u dat u na uw arrestatie in augustus 2009 bent vrijgekomen door tussenkomst van een zekere M.(...) K.(...), die voor een mensenrechtenorganisatie zou werken in Nazran (CGVS p.10). U kende echter de naam niet van deze organisatie (CGVS p.10) en wist ook niet op welke manier deze man u precies heeft vrij gekregen (CGVS p.11). Uw onwetendheid hieromtrent tast uw geloofwaardigheid op bijkomende wijze aan.

Daarnaast dient tenslotte nog opgemerkt te worden dat de manier waarop u naar België bent gekomen het door u aangehaalde uitreisverbod ondermijnt. U verklaarde immers dat u met een taxi vanuit Nasirkort naar Vlakitavkaz (Ossetië) zou gereden zijn en van daaruit verder met de bus naar Brest gereisd zou zijn (CGVS p.7). Vanuit Brest zou u met een auto naar België gereden zijn (DVZ vraag 34). Gelet op het feit dat u een uitreisverbod had moeten ondertekenen bij uw vrijlating in januari 2009 (vragenlijst CGVS p.2 vraag 3.1) en dat u voor uw vertrek ondergedoken zat bij uw schoonouders (CGVS p.2 en 7), is het weinig geloofwaardig dat u onder deze omstandigheden vanuit

Nasirkort gewoon het openbaar vervoer zou genomen hebben tot Brest, met alle risico's van controles onderweg.

U verklaarde dat u tijdens de reis in het bezit was van uw internationaal paspoort, dat u het in Brest aan de chauffeur heeft afgegeven maar niet teruggekregen, en dat u en uw vrouw nimmer zijn gecontroleerd (CGVS,p.6-7). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt echter dat er bij binnenkomst in de Schengenzone strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook weinig aannemelijk dat u tijdens deze reis aan geen enkele controle zou onderworpen geweest zijn. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw internationaal paspoort, waarvan u verklaarde dat het in Brest is achtergebleven en dat u het daar aan de mensen gaf die u naar België brachten (CGVS p.6), bewust achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over een eventueel verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Op basis van het geheel van bovenstaande vaststellingen dient dan ook geconcludeerd te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken."

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De overige door u neergelegde documenten, met name uw huwelijksakte, uw Russisch binnenlands paspoort en het Russisch binnenlands paspoort van uw echtgenoot, een Belgisch medisch attest en een kopie van een röntgenfoto van de maag van uw echtgenoot, een verslag van de psychotherapeute van uw man, foto's van uw man met zijn vrachtwagen, het bewijs van verzending van een brief vanuit de Russische Federatie en informatie over Ingoesjetië die uw advocaat nog neerlegde tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal, kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. De Russische paspoorten en uw huwelijksakte bevatten persoonsgegevens die hier niet ter discussie staan. De foto's die u neerlegde tonen aan dat uw echtgenoot vrachtwagenchauffeur was, wat niet door mij wordt betwist. Het Belgische medische attest en de röntgenfoto hebben betrekking op maagproblemen waarvoor uw man in België in behandeling is. Het verslag van de psychotherapeute beschrijft psychische problemen waarmee uw man zou kampen. Vooreerst moet opgemerkt worden dat jullie van deze problemen op geen enkel moment gewag maakten tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal, noch bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Verder moet opgemerkt worden dat het attest zich niet uitspreekt over de aard van de traumatische ervaringen. In ieder geval, het medisch attest is geen formeel bewijs van een causale relatie tussen zijn psychische problemen en door jullie aangehaalde vervolgingsfeiten. Bijgevolg kan dit attest, in het licht van de overige elementen (o.a houding die vrees ondermijnt, grote onwetendheid), voorgaande appreciatie niet wijzigen. De informatie die uw raadsheer tenslotte nog voorlegde, kan hogervernoemde appreciatie van uw asielaanvraag evenmin wijzigen aangezien deze handelt over de algemene situatie in Ingoesjetië en niet over de door u aangehaalde, persoonlijke vervolgingsproblemen. "

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekers de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 21 september 2010 de schending aan van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980, van artikel 1 van de Conventie van Genève gelezen in samenhang met de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht als algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, zoals aan de commissaris-generaal opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en voormelde de wet van 15 december 1980.

Verzoekers geven vooreerst een theoretische uiteenzetting van de vluchtelingenstatus en voeren aan dat de commissaris-generaal enkel ingaat op het feit dat er geen gegronde vrees zou zijn voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Ze stellen dat hieruit impliciet volgt dat de bestreden beslissingen "*niet voldoende gemotiveerd is om te besluiten dat de overige drie voorwaarden niet zijn vervuld*" (zie het verzoekschrift, p. 7).

Vervolgens geven verzoekers een theoretische uiteenzetting over het begrip "gegronde vrees".

Ze laten gelden dat het feitenrelaas van verzoeker wordt getoetst aan het uiteengezette juridische kader, het duidelijk is dat er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging, meer bepaald "dadens van lichamelijk of geestelijk geweld", uitgaande zowel van de Russische overheid als van niet-overheidsactoren in de zin van het artikel 48/5, §1, c. van de voormelde wet van 15 december 1980.

Wat betreft de "vervolging van overheidswege" haalt verzoeker aan dat hij op 19 januari 2009 twee dagen werd vastgehouden op grond van verdenking van betrokkenheid bij wapensmokkel waarbij hij geslagen werd en hij in de daaropvolgende maanden opnieuw ondervraagd en bedreigd werd. Verzoeker wijst er op dat hij na de aanslag op het politiegebouw te Nazran op 20 augustus 2009 opnieuw werd aangehouden op grond van de vermeende betrokkenheid en zwaar werd aangepakt; tijdens een gewapende raid op zijn woning werd hij geboeid meegenomen waarna hij vijf dagen werd vastgehouden op het politiekantoor en mishandeld.

Wat betreft geweld vanwege "niet-overheidsactoren" in de zin van artikel 48/5, § 1,c. van voormelde wet wijzen verzoekers nogmaals naar hun asielaas waarin gesteld werd dat verzoeker op 24 oktober 2009 door een vijftal onbekende mannen werd aangevallen en bewusteloos werd geslagen. Volgens hen was deze aanslag op verzoekers fysieke integriteit bedoeld als een waarschuwing aan het adres van de verzoeker wellicht uitgaande van de personen die hem op 19 januari 2009 de transportorder hadden gegeven om geen informatie over hen prijs te geven aan de overheid.

Aangezien deze personen daadwerkelijk wapens hadden verstopt in de lading meubels die verzoeker vervoerde, lijkt het voor verzoeker dan ook aannemelijk dat het gaat om een van de gewapende groepen die in Ingoesjetie strijd voeren tegen de Russische overheid.

Verzoekers benadrukken dat deze feiten tot uiting komen in hun gelijklopende verklaringen die ook gestaafd worden door twee convocaties vanwege de Russische overheid, waarin verzoeker gesommeerd wordt om zich op 26 oktober 2009 te melden bij een inspecteur van de recherche en om op 30 november 2009 als verdachte te verschijnen bij de onderzoeksrechter, evenals door een medisch attest van het hospitaal te Nazran van oktober 2009.

Volgens verzoekers laten de letsels welke door de hoofdarts werden vastgesteld, weinig aan de verbeelding over.

Volgens verzoekers moet dan ook worden aangenomen dat ze bij terugkeer naar hun land van herkomst opnieuw het slachtoffer zullen worden van fysiek geweld in de zin van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980, hetzij vanwege de overheid, hetzij vanwege gewapende groepen.

Ze stellen dat het allerminst is uitgesloten dat verzoeker zonder enige vorm van proces voor lange duur 'incommunicado' zal worden vastgehouden, of erger nog, het slachtoffer zal worden van een buitengerechtigde executie. Verzoekers wijzen er op dat de directe aanleiding voor hun vlucht haar oorzaak vond in de mededeling door een bevriende politiekolonel dat verzoekers naam inmiddels op de 'zwarte lijst' was gezet.

De ernst van de "gegronde vrees" blijkt volgens verzoekers ook uit het feit dat ook andere familieleden van hen betrokken raakten in de problemen. Ze verwijzen naar het feitenrelaas waarin ze verklaarden dat de ouders van verzoekster bij een inval in hun woonst op 21 november 2009 bedreigd werden en de vader van verzoekster verschillende slagen kreeg. Na hun vlucht hebben nog verschillende

politiebezoeken plaatsgevonden aan de ouderlijke woonst. Ook de broer van verzoekster werd door de politie aangehouden en ondervraagd omtrent haar verblijf en bezigheden.

Deze ontwikkelingen bevestigen volgens verzoekers dat hun problemen niet zomaar van voorbijgaande aard zijn, doch dat hun vrees voor vervolging reëel en van blijvende aard is.

Verzoekers laten gelden dat het volstaat te verwijzen naar de Ingoesjetie-briefing om een beter begrip te hebben van de mate waarin hun fysieke integriteit en zelfs hun leven op het spel staat. Ze verwijzen naar voormeld stuk dat volgens hen treffend aangeeft hoe de Russische deelrepubliek sinds 2002 in een spiraal van instabiliteit is beland en in toenemende mate gekenmerkt wordt door een dramatische en steeds verergerende onveiligheid. Het rapport gewaagt volgens hen van een bijzonder sterke en actieve gewapende verzetsbeweging en van foltering, ontvoeringen, buitengerechtigde executies en ongewettigde huiszoekingen door de ordediensten.

Verzoekers wijzen er op dat volgens het "Center for Strategic & International Studies" alleen al in de periode januari-april 2009, er al zo'n 80 mensen omkwamen bij gewelddadige incidenten en dit op een totale bevolking van slechts 500.000 inwoners; sindsdien zou het geweld nog zijn toegenomen.

Verzoekers zetten verder uiteen onder verwijzing naar voormeld rapport, dat wat de islamitische verzetsstrijders betreft, dit rapport vaststelt dat deze zeer professioneel georganiseerd zijn en steeds actiever worden; hun acties zouden in hoofdzaak gericht zijn tegen lokale regeringsfunctionarissen en overheidspersoneel, medewerkers van de veiligheids- en ordediensten evenals personen die ze met hen associëren, bijvoorbeeld personen die informatie over de verzetsbeweging geven aan de ordediensten en voeren aan dat de veiligheids- en ordediensten opereren in een klimaat van absolute straffeloosheid, wars van iedere controle. Verzoekers wijzen er op dat het rapport ook melding maakt van een groot aantal ontvoeringen en verdwijningen.

Verzoekers wijzen er nog op dat er een manifest gebrek bestond aan andere mogelijke vluchtredenen in hun hoofd. Ze verwijzen naar de diploma's en loonfiches die als bijlage aan het verzoekschrift werden gevoegd en waaruit volgens hen blijkt dat zowel hij als zij, werk hadden in hun land.

Zij wijzen er verder op dat zij bij hun aankomst in België niemand kenden en al hun familie en vrienden, hun werk en hun bezittingen achterlieten in Ingoesjetie.

Verder wordt verwezen naar het medische verslag van 22 april 2010.

Op het argument in de bestreden beslissing dat verzoeker de medische en psychische problemen niet vermeldde tijdens diens verhoor, antwoordt verzoeker dat het inquisitoir karakter van het verhoor op het Commissariaat-generaal genoegzaam bekend was en dat er op geen enkel ogenblik gevraagd werd naar zijn medische of psychische toestand. Volgens verzoekers legt het voormeld medisch verslag wel een duidelijk verband tussen zijn klachtenpatroon en zijn traumatische ervaringen.

Ze besluiten dat genoegzaam aangetoond wordt dat ze hun land hebben verlaten omwille van een gegronde vrees het slachtoffer te worden van verdere daden van vervolging.

Verzoekers klagen ook de gebrekkige motivering aan van de weigeringsbeslissing en geven een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekers beklemtonen dat de redenering van de commissaris-generaal niet kan worden bijgetreden waar hij van oordeel is dat ze er niet in geslaagd zijn hun asielrelaas aannemelijk te maken en hij tot het besluit komt dat er bijgevolg geen geloof gehecht kan worden gehecht aan de beweerdte vrees voor vervolging, noch aan het aangevoerde reële risico op het lijden van ernstige schade.

Wat betreft de vastgestelde tegenstrijdigheid in de verklaringen met betrekking tot de arrestatie van verzoeker op 20 augustus 2009 waarbij verzoeker verklaarde te zijn meegenomen door enkele mannen in een groenkleurig militair uniform en verzoekster verklaarde dat de mannen in een volledig zwart uniform gekleed waren, laten verzoekers gelden dat dit de enige inconsistentie is die kan worden gevonden. Ze wijzen er op dat dit element eerder getuigt van een correcte feitenbeschrijving dan van een gefabriceerd feitenrelaas aangezien dat indien het een 'gefabricerd' feitenrelaas zou zijn, het immers logischer geweest zou zijn dat verzoekster zou verklaard hebben zich te vergissen en zich achter de verklaring van haar man zou scharen. Het feit dat zij dit niet doet, wijst er volgens verzoekers integendeel op dat beide versies correct zijn.

Ze voegen er aan toe dat beide kleuren van uniform groen (al dan niet gevlekt) en zwart, volledig ingeburgerd zijn bij het militaire personeel in Ingoesjetie en dat men ook niet uit het oog mag verliezen dat verzoekers zich op het ogenblik van de inval in hun woonst op 20 augustus 2009, niet in elkanders onmiddellijke aanwezigheid bevonden; uit beide gehoorverslagen blijkt dat verzoekster zich in de

keuken van het huis bevond, terwijl verzoeker in de tuin werd aangehouden zodat het perfect mogelijk is dat de militairen/politieagenten waarmee ze in contact kwamen, een verschillend uniform droegen. De commissaris-generaal heeft dienaangaande volgens hen een verkeerde inschatting gemaakt.

Verder merken verzoekers op dat de commissaris-generaal enerzijds opmerkt dat het medisch attest geen melding maakt van verzoekers vervolgingsproblemen en anderzijds stelt dat de vermelding dat verzoeker werd aangevallen door onbekenden, slechts op eigen verklaringen berust en bijgevolg slechts van geringe bewijswaarde is.

Volgens verzoekers blijkt uit de aard van de verwondingen dat het niet zomaar om een klein incident ging zodat er dan ook geen enkele aannemelijke reden is waarom verzoeker, op het ogenblik dat hij met dergelijke letsels werd opgenomen in het ziekenhuis, valselijk zou verklaren dat hij het slachtoffer werd van een aanval door onbekenden.

Dat het medische verslag geen melding maakt van zijn vervolgingsproblemen is volgens verzoeker weinig verwonderlijk, daar het in eerste instantie om een medisch verslag gaat en niet om een gerechtelijk proces-verbaal. Verder mag men volgens verzoekers niet uit het oog verliezen dat verzoeker voordien op hardhandige wijze was gewaarschuwd om niet met de overheid te gaan praten en hij op het ogenblik van zijn ziekenhuisopname, nog in shock verkeerde.

Verzoekers stellen niet akkoord te gaan met het feit dat de bewijswaarde van de twee convocaties door de commissaris-generaal in twijfel wordt getrokken.

Aangaande het feit dat alleen de laatste twee convocaties -van oktober en november 2009- werden bijgehouden, stellen verzoekers dat men hen bezwaarlijk kan verwijten dat ze er in mei 2009 niet bij stilstonden dat de dan toegekomen convocaties mogelijk nog dienstig zouden kunnen zijn om een toekomstige asielaanvraag in België te ondersteunen; een eventueel vertrek uit Ingoesjetie was volgens hen, "in illo tempore" nog geenszins aan de orde. Ze verwijzen naar wat verzoeker verklaarde: "*Niemand had [de convocaties} nodig, want ik had toen geen idee dat ik ooit naar België zou komen*". Om dezelfde reden menen verzoekers dat ook het feit dat de twee bijgebrachte convocaties net als het voormelde medische attest uit oktober 2009, pas na aankomst in België aan hen werden opgestuurd, geen afbreuk doet aan hun geloofwaardigheid.

De stelling van de commissaris-generaal dat verzoekers in de week van 22 tot 28 november 2009 "*nog de tijd en de mogelijkheid [hadden] om aan deze documenten te geraken*" is volgens hen louter speculatief.

Verzoekers laten gelden dat in tegenstelling wat de commissaris-generaal stelt, uit het verhoorverslag blijkt dat verzoeker wel degelijk op de hoogte was van de inhoud van de twee convocaties.

Ze stellen dat verzoeker wel degelijk verklaarde dat de convocatie van 26 oktober 2009 afkomstig was van de rechercheur en de convocatie van 30 november 2009 van het Parket en wijzen er op dat zo verzoeker verklaarde dat de eerste convocatie afkomstig was van de MVD i.p.v. het OVD, het twee diensten zijn die verbonden aan het Russische Ministerie van Binnenlandse Zaken.

Verder stellen verzoekers dat uit de inhoud en de vorm van de twee convocaties, bijvoorbeeld de afzender of de verwijzing naar diverse bepalingen uit het Russische Strafwetboek, de officiële aard van de documenten afdoende kan worden afgeleid. Ze zijn van oordeel dat het feit dat bepaalde vermeldingen op de convocaties ogenschijnlijk onvolledig lijken (cf. de rubriek "telefoonnummer" die blanco wordt gelaten op de convocatie voor 30 november 2009), hun originele karakter niet in de weg staan daar men volgens hen bij een '*gefabricerd document*' kan verwachten dat er geen opvallende lacunes voorkomen.

Aangaande de onwetendheid van verzoeker met betrekking tot de naam van de organisatie waarvoor M.K. werkte, wijzen verzoekers er op dat de commissaris-generaal in een interne briefing zelf uitdrukkelijk verwijst naar de rol van deze persoon en ook blijkt dat deze persoon niet gelinkt kan worden aan één duidelijke organisatie. Het feit dat verzoeker geen precieze informatie kon geven omtrent de organisatie doet volgens verzoeker geen afbreuk aan het feit dat deze persoon samen met een kolonel met wie vader Esmurziyev bevriend was, wel degelijk een rol speelde bij zijn vrijlating.

Verzoekers gaan ook niet akkoord met de commissaris-generaal waar hij stelt dat het weinig geloofwaardig is dat verzoekers gewoon het openbaar vervoer zouden hebben genomen om in Brest te geraken en dat het onwaarschijnlijk is dat verzoekers zonder visum de Schengenzone zijn binnengeraakt.

Ze zijn ook niet akkoord dat gezien ze niet over hun internationaal paspoort beschikken, er vermoed wordt dat ze bepaalde informatie over hun reis trachten achter te houden.

Verzoekers argumenteren dat de commissaris-generaal een verkeerd beeld heeft van de politiecontroles in Ingoesjetië en Ossetië. In deze deelrepublieken is er volgens verzoekers geen sprake van georganiseerde politiecontroles naar verkeersinbreuken zoals hier in België. De politie is er volgens hen slecht georganiseerd en corruptie tiert welig.

Verder verklaren verzoekers dat bij controles in Ingoesjetië of Ossetië het er voor de politie vooral om te doen is om via afpersing en chantage, wat bij te verdienen.

De commissaris-generaal doet volgens verzoekers ook verkeerdelijk uitschijnen dat het feit dat men met het openbaar vervoer van Vladikavkaz naar Brest reisde, bewijst dat er geen gegronde vrees voor vervolging bestond. Verzoekers wijzen er op dat in het licht van de gebeurtenissen namelijk de tweevoudige aanhouding van verzoeker, de inval in de woonst en de waarschuwing dat verzoeker op de zwarte lijst stond, ze grondige redenen hadden om te vrezen voor hun persoonlijke veiligheid en voor hun leven.

Verzoekers beklemtonen dat ze wisten dat hun reis van Nazran naar Brest, deels per taxi, deels middels het openbaar vervoer, niet risicool was, doch dat ze bereid waren een risico te nemen; ze verwijzen naar de verklaringen van verzoeker dienaangaande: *"Hoe dan ook moest ik vertrekken, schrik of niet."*

Verzoekers voeren aan in verband met de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, wat betreft de quasi onmogelijkheid is om zonder visum de Schengenzone te betreden, dat niets gezegd werd over de efficiëntie van de controles.

Wat betreft het vermoeden in hoofde van de commissaris-generaal dat verzoekers hun internationaal paspoort bewust achterhouden teneinde bepaalde informatie omtrent hun reis te verbergen, wijzen verzoekers er op dat ze beiden verklaarden dat zij hun internationaal paspoort te Brest overhandigden aan de persoon die de reis naar Brussel organiseerde. Verzoekers stellen dat hun verklaringen niet ongeloofwaardig zijn en het daarenboven perfect plausibel is dat mensensmokkelaars de paspoorten achterhouden van de mensen die ze helpen vluchten, deze nadien verkopen op de zwarte markt en zo nogmaals geld slaan uit hun kwetsbaar "cliënteel". Verzoekers voeren nog aan dat de commissaris-generaal niet bewijst dat verzoekers een visum verkregen van een Europese lidstaat.

Verzoekers besluiten dat de door de commissaris-generaal in zijn beslissing aangehaalde elementen berusten op een verkeerde benadering van de feitelijke context, dan wel een verkeerde inschatting van de bewijswaarde van bepaalde documenten en vermoedens.

De weigeringsbeslissing is volgens verzoekers dan ook niet afdoende gemotiveerd.

Verzoekers pogen ook aan te tonen dat ook de andere voorwaarden vermeld in artikel 1 van de Conventie van Genève, vervuld zijn.

Verzoekers wijzen er op dat in de bestreden beslissing het niet vervuld zijn van de andere voorwaarden niet wordt opgeworpen en dat hieruit volgt dat de commissaris-generaal dus aanvaardt dat ze wél vervuld zijn.

Dat verzoekers, beiden van Russische nationaliteit en afkomstig uit Ingoesjetië, zich buiten hun land van herkomst bevinden hoeft volgens verzoekers geen betoog.

Een volgende voorwaarde luidt volgens verzoekers dat de vervolging haar oorzaak moet vinden in het ras, de religie, de nationaliteit van verzoekers, dan wel het behoren tot een bepaalde sociale of politieke overtuiging.

Bij de beoordeling of de vrees voor vervolging gegrond is, doet het volgens hen niet ter zake of de asielzoeker in werkelijkheid de raciale, godsdienstige, nationale, sociale of politieke kenmerken vertoont die aanleiding geven tot de vervolging; het is voldoende dat deze kenmerken hem door de actor van de vervolging worden toegeschreven. De grond voor vervolging moet volgens verzoekers dus bestaan in hoofde van de vervolger, niet noodzakelijk in hoofde van de vervolgte.

In casu stellen verzoekers dat de vrees voor vervolging door de Russische ordediensten niet los kan worden gezien van hun Ingoesjetische afkomst en hun behoren tot de Islamitische religie. Belangrijker is volgens hen dat de vervolging vanwege de Russische overheid ingegeven is door de overtuiging dat verzoeker sympathieën vertoont voor en betrokken is bij de activiteiten van gewapende Islamitische verzetsstrijders; hij wijst op de verdenkingen met betrekking tot zijn betrokkenheid bij wapenhandel en bij de aanslag van 17 augustus 2009 in Nazran.

Van de kant van de mannen die hem op 24 oktober 2009 aanvielen, lijken de daden van vervolging volgens hen eerder ingegeven vanuit de perceptie als zou verzoeker samen heulen met de Russische ordediensten. Verzoekers benadrukken echter dat geen van beide hypothesen met de werkelijkheid

overeenstemmen en stellen dat verzoeker slechts op ongelukkige en onvrijwillige wijze tussen hamer en aambeeld is terechtgekomen, wat niets afdoet aan de gegrondheid van diens vrees.

De laatste voorwaarde houdt volgens verzoekers in dat de asielaanvrager de bescherming van het land van herkomst niet kan of wil invoeren; verzoekers verwijzen naar de rechtsleer en rechtspraak.

In het geval van verzoekers is zowel sprake van onmacht als onwil van de overheid tot bescherming.

In eerste instantie is het duidelijk dat de overheid zelf de actor is van vervolging.

Daarnaast illustreert volgens verzoekers de informatie van het Commissariaat-generaal over Ingoesjetië dat de Russische overheden geenszins bij machte zijn om burgers te beschermen tegen aanvallen vanwege verzetstrijders en andere gewapende groeperingen. In het licht hiervan stellen verzoekers dat ze evenmin een beroep konden doen op de Russische overheid om hen te beschermen tegen de aanvallers die verzoeker op 24 oktober 2009 zwaar toetakelden.

Verzoekers concluderen dat de motieven die ten grondslag liggen aan de bestreden beslissingen, niet deugdelijk zijn, gezien ze feitelijk onjuist zijn en falen naar recht en dienvolgens de bestreden beslissingen niet kunnen dragen.

Diverse elementen tonen volgens hen wel aan dat er wel degelijk in hun hoofde een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 1 van de Conventie van Genève.

De argumenten die door de commissaris-generaal daartegen worden aangehaald, zijn gebrekkig gemotiveerd en doen hieraan geen afbreuk, aldus verzoekers. Zij merken verder op dat ook de overige voorwaarden om in aanmerking te komen voor vluchtelingenstatus, voldaan zijn.

De weigeringsbeslissingen schenden volgens hen bijgevolg artikel 48/3 van voormelde wet en voormeld Verdragsartikel en de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht.

Vervolgens stellen verzoekers dat aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus er een schending is van artikel 48/4, §1 gelezen in samenhang met de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

In subsidiaire orde voeren verzoekers aan dat indien ze niet zouden beantwoorden aan het artikel 1 van de Conventie van Genève, ze in aanmerking komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers citeren artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 en stellen verder dat de commissaris-generaal een appreciatiemarge hanteert om vast te stellen dat het artikel 48/4, §2 van voormelde wet van 15 december 1980 betreffende willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, in deze niet van toepassing is.

Volgens verzoekers beperkt de commissaris-generaal zich opnieuw tot de vaststelling dat dezelfde elementen die de gegronde vrees voor vervolging ongeloofwaardig zouden maken, tevens het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade weerleggen.

Deze argumentatie kan volgens verzoekers de toets van de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht niet doorstaan. Verzoekers verwijzen mutatis mutandis naar elementen reeds hoger aangevoerd bij de afwijzing van hun asiel zowel voor wat betreft de elementen ter ondersteuning van het bestaan van het reëel risico, als wat betreft de ontoereikendheid van de motivering van de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing dient volgens hen dan ook te worden hervormd, minstens te worden vernietigd wegens de schending van het artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 gelezen in samenhang met de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht.

Verzoekers besluiten dat er in hoofde van hen wel degelijk een gegronde vrees bestaat voor vervolging in de zin van artikel 1 van de Conventie van Genève, minstens een reëel risico op ernstige schade in de zin van het artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 en dat de motieven in de bestreden beslissingen hieraan geen afbreuk doen.

2.2. De Raad merkt vooreerst op dat aangezien verzoekster, Bella ESMURZIYEVA, zich in het verzoekschrift louter baseert op het asielrelaas van verzoeker, haar echtgenoot Zurab ESMURZIYEVA, de Raad enkel ingaat op het relaas van deze laatste.

2.3. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht.

De Raad wijst erop dat verzoeker in redelijkheid niet kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdzzaam zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739).

De schending van de formele motiveringsplicht wordt hier niet op ontvankelijke wijze aangevoerd, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent (RvS 25 september 2002, nr. 110.660).

Uit de bewoordingen van de aangevoerde middelen blijkt dat verzoeker louter kritiek heeft op de inhoudelijke juistheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de inhoudelijke motiveringsplicht moet worden onderzocht.

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. De Raad wijst er vooreerst op dat het aan verzoekers toekomt om aan te tonen dat er feiten en omstandigheden bestaan op grond waarvan het aannemelijk is dat ze te vrezen hebben voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980. Het louter verwoorden van een vrees voor vervolging volstaat niet. Verzoekers dienen hun persoonlijke vrees concreet te maken met objectieve elementen die toelaten om op een eenduidige wijze te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging in de zin van voormeld artikel 48/3.

Verder merkt de Raad op dat waar verzoeker verwijst voor wat de "vervolging van rechtswege" en "geweld vanwege niet-overheidsactoren" en de bewering dat ook andere familieleden van verzoekers in problemen betrokken raakten, het louter een herhaling van het asielrelaas betreft.

Het enkel herhalen van één versie van de feiten, die reeds ongeloofwaardig werd bevonden in de bestreden beslissingen omwille van tegenstrijdigheden, vaagheden en incoherenties, zonder elementen aan te voeren waarom die bepaalde versie de juiste zou zijn, is op zich niet dienstig om de motivering te weerleggen.

Waar verzoekers verwijzen naar het Ingoesjetië-rapport van de commissaris-generaal en dit rapport analyseren om zo de situatie te schetsen van de Russische deelrepubliek sinds 2002, die volgens

verzoekers gekenmerkt wordt door een dramatische en steeds verergerende onveiligheid, merkt de Raad nogmaals op te merken dat het begrip "gegronde vrees" inhoudt dat de asielzoeker niet alleen een subjectieve vrees moet koesteren, maar dat deze moet worden beoordeeld met inachtneming van de objectieve omstandigheden in het land van herkomst. Daarbij moet een persoonlijke vervolgingsvrees worden aangetoond.

Een verwijzing naar het voormelde rapport dat handelt over de algemene situatie in het land van herkomst, volstaat echter niet om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst daadwerkelijk een gegronde vrees hebben voor vervolging in de zin van artikel 1 van de Conventie van Genève. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke.

Op het verweer van verzoekers dat er geen andere mogelijke vluchtredenen bestonden en verwijzen naar hun diploma's en loonfiches, antwoordt de Raad dat de loutere bewering dat er geen andere vluchtredenen bestonden, té zwak is om de redenen van de bestreden beslissing te weerleggen

Het feit dat verzoekers zouden kunnen aantonen dat ze beiden tewerkgesteld waren in hun land van herkomst en dat ze diploma's en loonfiches kunnen neerleggen, toont op zich niet aan dat verzoekers daadwerkelijk een gegronde vrees hebben voor vervolging in de zin van artikel 1 van de Conventie van Genève; de commissaris-generaal kan worden bijgetreden waar hij stelt dat de neergelegde stukken niets wijzigen aan de concrete redenen van de bestreden beslissing. Bovendien zijn de stukken waar verzoekers zich op beroepen fotokopieën waaraan geen bewijswaarde kan worden gehecht omdat dergelijke stukken door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn.

Waar de beslissing -verkeerdelijk- vermeldt dat verzoekers samen met hun zoon hun land van herkomst verlieten, terwijl hun zoon pas enkele maanden na hun aankomst in het Rijk geboren werd, betreft het louter een materiële vergissing die op zich niet relevant is bij de beoordeling van de asielaanvraag.

Waar verzoekers verwijzen naar het medisch verslag verwijst de Raad naar wat in de bestreden beslissing daaromtrent terecht werd gesteld, met name: "*Het Belgische medische attest en de röntgenfoto van uw maag hebben betrekking op maagproblemen waarvoor u in behandeling bent.*"

Wat betreft de verwijzing naar het psychologische verslag van 11 mei 2010 benadrukt de Raad dat een attest in casu dit psychologisch verslag, enkel een ondersteunende werking heeft, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten.

Verzoeker kan gevolgd worden als hij stelt dat een attest van een psychotherapeut een relevant element kan zijn ter ondersteuning van verklaringen. Hoe dan ook, op zichzelf vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen.

De Raad kan dan ook maar vaststellen dat uit het attest blijkt dat verzoeker trauma gerelateerde klachten heeft. Dergelijk stuk is evenwel geen bewijs dat de trauma's die verzoeker heeft opgelopen, veroorzaakt zijn door de feitelijke omstandigheden zoals door hem voorgehouden (zie het attest, p. 1 "*... wordt in eerste instantie aandacht besteed aan het ontleden van zijn vluchtverhaal.*")

De commissaris-generaal kan gevolgd worden waar hij dienaangaande stelt in de bestreden beslissing dat: "*In ieder geval, het medische attest is geen formeel bewijs van een causale relatie tussen uw psychische problemen en de door u aangehaalde vervolgingsfeiten.*"

Wat betreft het verschil in uniformkleur stelt de Raad dat dit op zich uiteraard niet draagkrachtig genoeg is om te besluiten dat het asielaanvraag van verzoekers ongeloofwaardig is. Zoals de commissaris-generaal terecht opmerkt in zijn nota dient er rekening te worden gehouden met de motivering in zijn geheel en niet met de diverse onderdelen afzonderlijk.

Waar verzoekers laten gelden dat ze niet akkoord gaan met het oordeel van de commissaris-generaal aangaande het medische attest met betrekking tot de agressie op 24 oktober 2009, deelt de Raad het besluit van de commissaris-generaal waarin hij stelt: "*Hierin wordt immers enkel melding gemaakt van het verwondingen die u zou opgelopen hebben ten gevolge van "slagen door onbekenden", zonder verdere vermelding van de omstandigheden waarin dit gebeurde en zonder enige verwijzing naar de door u aangehaalde vervolgingsproblemen.*"

Op basis van dit document kan inderdaad geen enkel concreet verband gelegd worden met de door verzoeker aangehaalde vervolgingsproblemen, het betreft een medisch rapport waarin louter wordt vastgesteld dat verzoeker verwondingen heeft opgelopen.

Zoals verzoeker zelf stelt is het bedoeld stuk geen proces-verbaal maar louter een medisch attest dat letsels beschrijft. Het heeft derhalve slechts de waarde van een attest; bovendien stelt het zelf dat het werd opgesteld "*volgens de verklaringen van de patient*", zodat de commissaris-generaal terecht

oordeelt dat dit verslag is opgemaakt op basis van de eigen verklaringen van verzoeker en het inderdaad geen objectieve weergave is van de feiten.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal zich beroept op verschillende motieven op basis waarvan hij tot het besluit komt dat de convocaties geen sluitend bewijs uitmaken van de aangehaalde problemen. Uit het verhoorverslag van verzoeker (zie p. 5) blijkt inderdaad dat verzoeker verklaarde vier of vijf convocaties te hebben ontvangen, terwijl hij er maar twee voorlegde.

De bewering van verzoeker dat hij de andere -vorige- convocaties had weggegooid gezien hij toendertijd nog niet wist dat hij zijn land ging verlaten, wordt door de Raad niet aanvaard gelet op de ernst van de voorgehouden vervolgingsproblemen en los van zijn later besluit het land te verlaten.

De Raad deelt bovendien de opmerking van de commissaris-generaal dat verzoeker enerzijds verklaarde in alle haast te zijn vertrokken en dat hij er niet aan dacht om de convocaties mee te nemen maar anderzijds verklaarde dat hij en zijn vrouw van 22 november tot 28 november 2009 nog bij haar ouders te hebben verbleven. Verzoeker gaf aldus zelf aan dat er nog wat tijd was om aan die documenten te geraken.

Het besluit van de commissaris-generaal dat *“Er kan bijgevolg geconcludeerd worden dat u nog de tijd en de mogelijkheid had om aan deze documenten te geraken, te meer omdat uit de verklaringen die uw echtgenote aflegde blijkt dat uw vader jullie met een taxi kwam ophalen op 28 november 2009 en dat hij toen ook al jullie internationale paspoorten bij zich had”* is dus geenszins speculatief in hoofde van de commissaris-generaal, en wordt door de Raad bijgetreden.

De Raad stelt vast dat de stelling in de bestreden beslissing dat verzoeker de precieze inhoud niet kende van de neergelegde convocaties, vindt steun in het verhoorverslag van 17 juni 2010; verzoeker wist inderdaad niet op welke zaak de convocatie van 26 oktober 2009 betrekking had (zie p. 6).

Zijn bewering dat hij wel degelijk op de hoogte was van de inhoud van de convocaties, is onjuist.

De Raad ziet derhalve niet in hoe de voormelde convocatie de vervolgingsproblemen van verzoekers kan ondersteunen.

In de bestreden beslissing wordt bovendien terecht opgemerkt dat verzoeker verkeerdelijk verklaarde (zie voormeld verhoorverslag, p. 6) dat de convocatie afkomstig was van de MVD, terwijl uit het document duidelijk is af te leiden dat het afkomstig is van de OVD.

Het verweer van verzoeker dat de MVD en de OVD twee diensten zijn van het Russische Ministerie van Binnenlandse Zaken, doet volgens de Raad geen afbreuk doet aan voormelde vaststelling.

Het feit dat verzoeker niet op de hoogte is van de inhoud en van de opsteller van de documenten, keert zich tegen zijn geloofwaardigheid. Bovendien is het ontbreken van enige officiële hoofding, handtekening en datum van opstelling, een tegenindicatie om de stukken als authentiek aan te nemen.

Het verweer van verzoekers dat de stukken authentiek zijn gezien men volgens hen bij een *‘gefabricceerd’ document* meer kan verwachten dat er geen opvallende lacunes voorkomen, wordt niet aangenomen; in hun optiek zouden valse documenten dan van een betere kwaliteit zijn dan het origineel.

In acht genomen wat voorafgaat, wordt besloten dat verzoekers geen bewijs voorleggen aangaande de voorgehouden vervolging.

Uit het verhoorverslag (zie p. 10 en 11) blijkt dat verzoeker zeer vage verklaringen heeft afgelegd over de rol van de M. K. en over de manier waarop hijzelf is vrijgekomen.

De Raad merkt op dat de commissaris-generaal geenszins poneert dat voornoemde M. K. een hersenspinsel is van verzoekers maar wel terecht vaststelt dat de onwetendheid van verzoeker over de voormelde persoon en de manier waarop hijzelf is vrijgekomen, de geloofwaardigheid van het asielrelaas aantast.

De Raad laat gelden dat het loutere feit dat verzoekers niet akkoord gaan met de motieven in de bestreden beslissing aangaande de reisweg, niet volstaat om deze motieven te ontkrachten.

Verzoeker zelf verklaarde problemen te hebben daar er een onderzoek tegen hem werd gevoerd, dat hij na zijn vrijlating een uitreisverbod moest ondertekenen en dat hij wegens zijn problemen ondergedoken leefde bij zijn schoonouders.

Deze vaststelling verzet er zich tegen om de verklaring van verzoeker dat hij op zijn vluchtreis daarna gewoon het openbaar vervoer nam, gelet op grote risico van controles, voor waar aan te nemen.

De stelling van verzoeker dat de commissaris-generaal een verkeerd beeld heeft over de politiecontroles in Rustand is een gratuite bewering.

Uit de informatie die door de commissaris-generaal toegevoegd is aan het administratief dossier, blijkt inderdaad dat bij binnenkomst in de Schengenzone er zeer strenge en individuele identiteitscontroles worden doorgevoerd.

Op de stelling van verzoekers dat ze zich niet kunnen verzoenen met deze informatie en er op wijzen dat de informatie geen weergave doet van de efficiëntie van de controles aan de buitengrenzen van de Schengenzone en de commissaris-generaal weet heeft van de mensensmokkelaars die door de mazen van het net glippen, antwoordt de Raad dat deze klachten zonder meer, omtrent niet effectieve grenscontroles, hun ongeloofwaardige verklaringen aangaande hun reis naar België, niet herstellen.

De uitleg van verzoekers in dit verband over een perfiede mensensmokkelaar, heeft slechts de waarde van een blote bewering en verandert de vaststelling niet dat er geen reispasspoorten werden voorgelegd.

Waar verzoekers aanvoeren dat de commissaris-generaal geen bewijs levert dat een Europese Lidstaat hen een visum heeft afgeleverd, wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van de asielaanvraag in de eerste plaats rust op de asielzoeker zelf en het niet de taak is van de commissaris-generaal om het tegenbewijs te leveren van wat de asielzoeker voorhoudt.

De stelling van verzoekers dat de commissaris-generaal zijn oordeel heeft geveld op basis van een verkeerde benadering van de feitelijke context dan wel een verkeerde inschatting van de bewijswaarde van de bepaalde documenten en vermoedens en dat de bestreden beslissing hierdoor niet afdoende is gemotiveerd, wordt in acht genomen wat voorafgaat, niet aanvaard.

Tot slot merkt de Raad op dat de door verzoeker voorgehouden zenuwachtigheid bij de verhoren, niets wijzigt aan bovenstaande vaststellingen. Immers, elke kandidaat-vluchteling heeft te kampen met een zekere spanning wegens de ervaringen die hij heeft meegemaakt, maar toch kan van hem worden verwacht dat hij zijn relaas op een correcte, coherente en zo gedetailleerd mogelijke manier uiteenzet ten aanzien van de asielinstanties van het land dat hij om bescherming vraagt.

In acht genomen van wat voorafgaat, heeft de commissaris generaal terecht vastgesteld dat het asielrelaas van verzoekers niet geloofwaardig is.

Een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951. De Raad gaat dan ook niet verder in op het onderdeel van de uiteenzetting van verzoeker getiteld: "overige voorwaarden".

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980, kan niet worden erkend. Voormeld wetsartikel is niet geschonden,

De Raad stelt vast dat verzoekers zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op hetzelfde relaas beroepen als dit dat ze aanvoeren tot staving van hun asielaanvraag.

Een ongeloofwaardig relaas kan evenmin als basis dienen om te besluiten tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade als voorzien in artikel 48/4, §2, a. en b. van voormelde wet.

Een verwijzing naar het Ingoesjetië-rapport van de commissaris-generaal dat handelt over de algemene situatie in het land van herkomst, volstaat echter niet om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst een reëel risico lopen op ernstige schade. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven door hun ongeloofwaardig relaas in gebreke.

Wat betreft de toepassing van artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet van 15 december 1980 beperken verzoekers zich in het verzoekschrift tot een selectieve lezing dienaangaande van voormeld rapport (zie het verzoekschrift, p. 20).

De Raad schaarnt zich achter het besluit van de commissaris-generaal dat stelt dat "... kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden.

Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.”

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet, kan niet worden toegekend.

Voormeld wetsartikel is niet geschonden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de commissaris-generaal de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekers werden opgeroepen voor een verhoor op 17 juni 2010, dat zij tijdens dit verhoor in bijzijn van hun advocaat, de kans kregen om hun asielmotieven uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE